

8. kolovýlet – 30. července 2020

Letošní osmý kolovýlet, který jsme naplánovali i uskutečnili ve čtvrtek 30. července, bychom bez váhání mohli nazvat „soubojem s Českými dráhami“. Výlet začal nadějně – přes poměrně složité shromáždění až sedmi účastníků po celé trati od Klánovic až po Radotín, příp. Beroun, se nám podařilo se sejít ve vlaku Elefant v Radotíně v plném počtu. To ještě žila naděje, že v plánovaném čase dostihneme Beroun a pak vyrazíme proti proudu Berounky na plánované trasy nad Nižborem. Ale – ještě v Radotíně se brzy roznesla zpráva, že nějaký nešťastný mašinfíra opomněl stáhnout pantograf, načež strhl potřebné troleje, čímž nejen znemožnil projet po nejbližších kolejích, ale odehnal potřebný zdroj energie do věčných lovišť.

A bylo po jízdě vláčkem. Dle pokynů c. k. zřízence Českých drah jsme se shromáždili před nádražím Praha – Radotín a i se svými koly jsme zapadli do davu nejméně 150 necestujících živáčků. Jak jsme předpokládali, od náhradních autobusů jsme naložení našich kol očekávat nemohli. Zde sloužící dispečer nám ochotně poskytl informaci o krásné cyklotrase podél Berounky až do Berouna. Tak co byste se cpali do autobusů! Jiná varianta nebyla – sjeli jsme k řece a už nám známými cestami jsme se vydali k Dobřichovicím.

Tam nám blikla naděje – od Berouna přikvačil elefant s tím, že dál nejede, neboť nemůže, tak že tedy zpátky k Berounu. Popojeli jsme jednu stanici a zase zástava. Nakonec se nám do Berouna podařilo vlakem dojet, ovšem to už jsme měli půldruháhodinové zpoždění. Další cesta byla krásná, trochu jsme „lízli“ utěšené centrum Berouna a pak po pravém břehu jsme popojeli až do Nižboru. Trocha kufrování, ale přece jen pokročilý čas a hlad nás nahnal do místní restaurace Praha. Poté jsme ještě nahlédli do Hanákovy vagonové restaurace v areálu Nižborské žst.

Po jedné hodině jsme vyrazili k Žloutkovicím. A nastal druhý „souboj“ - tentokrát s nemírným, ba příšerným stoupáním. Jen ti nejsilnější jedinci zvládli jízdu do vrchu kolmo, zbytek tlačil. Vystoupali jsme až do 470 m a měli dojem, že výš už cesta jít nemůže. Opak byl pravdou. Po mírném sjezdu se před námi objevil další krpál. Tentokrát až do výšky pětiset metrů. Sice krásná lesní krajina, příjemný chládek, ale přece jen neutuchající stoupání. A když jsme se dostali na vytouženou silnici do Roztok, nepřehlédli jsme, ba museli zdolat, další stoupání, tentokrát již po asfaltu. Závěrečné ochlazení rozpálených těl i kol poskytl dlouhý sjezd k Roztokám.

A čas už velel, jiná cesta, než k nádraží, už programově nepřipadá v úvahu. Přijel krásný modrý vláček. „To se nám tam nemůže vejít, vždyť už tam dvě kola jsou,“ hlásil rezolutně pan průvodčí s odkazem na příslušné bezpečnostní předpisy. Naše děvčata sáhla pro zkormoucené, ale něžné pohledy a pan průvodčí si ani nevšiml, že jsme naložení. Cesta vláčkem údolím Berounky nám už jen připomněla krásu zdejšího toku plného koupajících se rekreatů.

Dojeli jsme do Berouna. Místní rozhlas hlásil, že vlak do Českého Brodu (přes hlavní nádraží) bude mít 55 minut zpoždění. Ovšem bystrý Fanda zjistil, že na vzdálenějším nástupišti stojí jiný vlak do Českého Brodu, ten předchodí, také zpožděný o 55 minut. Podrobnosti jsme neřešili a do vlaku připraveného k odjezdu jsme zbystra naskočili. Však už také mašinfíra na nás halekal: „Dělejte tam s těmi koly.“ No spěch ho brzy přešel. Asi za trest, že nás honil. Dojeli jsme do Řevnic a zase stojíme. Stojíme dvacet minut, půl hodiny, celou hodinu... Navíc jsme seděli ve zcela horkém promořeném vagónu, jak jsme později zjistili v celé soupravě jediném s nefunkční klimatizací. To už nám ale nádražáci nabídli možnost nastoupit do rychlíku, který beznadějně stál opodál. Prý jen do posledního vagónu. No takový houf se tam nemůže vejít! A co našich sedm kol? Nakonec vše dobře dopadlo, rychlík se asi za půl hodiny rozjel a po své obvyklé trase krátce kolem šesté dorazil na hlavní nádraží.

Ještě že dnes nemám žádnou schůzi, pomyslel jsem si při vzpomínce na kolegu Václava, dnes nepřítomného. To jsme ale byli již oslabeni o převážnou část naší výpravy, totiž dámy ze západu metropole. Ty zvolily cestu na kole a v pořádku dorazily domů (ujely 70-80 km podle bydliště. My tři z Horních Počernic jsme vážili cestu domů. Jo metrem by to šlo, ale vždyť nemáme roušky (apropos noste roušky v batohu, nikdy nevíte, kdy je budete potřebovat). Náhle se ozval místní

rozhlas, který přinesl vítanou informaci, že na šestou kolej právě přijíždí zpožděný vlak z Berouna do Českého Brodu. A naděje na chladivý mok v klánovické restauraci U Daschů stoupla.

Ovšem zase brzy spadla do stoupy. Vlakový rozhlas po průjezdu libeňské stanice ohlásil, že tento vlak z důvodu velkého zpoždění svoji jízdu skončí ve stanici Praha – Běchovice. Tak jsme nakonec z Běchovic vzali zavděk cyklojízdu do rodné obce, pochopitelně s dalšími výstupy, nakonec ale s příjemným Bernardem na sokolském hřišti. Nevím, nevím, ale podobný souboj se železnicí už se nám asi nikdy nepodaří. Budeme doufat!

Nakonec výčet účastníků – Květa, Hanka, Libuška, Marcela, Jana, Fanda a já, a ještě k tomu malá asistence Petra, který nás přijel alespoň povzbudit před Hýskovem. Ujeté kilometry nic moc – zapisujeme dnes 52 km, to znamená, že jsme dostihli letošních pět set! Jen houšť!

[fotogalerie](#)